

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CXXXIV. Promissio dotis spiritualis facta per Patrem intuitu alicuius certi & determinati Monasterii, vtrum possit demandari executioni contra patrem, si filia emittat professionem in alio ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

CAPVT CXXXIV.

Promissio dotis spiritualis facta per patrem intuitu alicujus certi & determinati monasterii, utrum possit demandari executioni contra patrem, si filia emitat professionem in alio diverso monasterio. Et utrum professio monialis sit nulla, si durante anno novitiatus remanserit extra claustra per aliquod tempus, cum licentia Superiorum. Vtrum defectus explorationis reddat professionem nullam in foemina, sicut in masculo. Et quod professio monialis non possit probari, nisi per descriptionem illius in numero monialium: quod tamen non ita est, si agatur de professione masculorum.

S V M M A R I V M.

- 1 Promissio omnis & obligatio regulariter transit ad heredes, aut successores.
- 2 Obligatio potius realis censenda est, quam personalis, & ideo extenditur de persona ad personam jus habentem.
- 3 Actio dotis transmittitur ad heredes active & passive.
- 4 Quicquid est transmissibile ad heredes extraneos, est etiam cessibile.
- 5 Professio non annullatur, quomodo monialis exeat de clausura sine licentia.
- 6 Novitia non ligantur constitutionibus loquentibus de clausura monialium.
- 7 Religiosa non viventes in congregatione, vel emitentes professionem ea lege, ut maneant in suis domibus, non ligantur constitutionibus de clausura loquentibus.
- 8 Observatio clausurae in novitiis monialium debet esse per annum unum integrum, sine interruptione aliqua.
- 9 Interruptio clausurae superveniens cum licentia post completum novitiatus annum, non invalidat professionem postea subsequutam.
- 10 Explicatur Roderic. tom. 3. qq. regul. q. 25. art. 16.
- 11 Corrigitur dicta superius part. 1. cap. 24. n. 9. propter declarationem factam Roma in congregatione Regularium.
- 12 Mora extra claustra per spatium unius, vel duorum mensium, non annullat novitia professionem.
- 13 Si mora extra claustra sit ultra duos menses, professio monialis non est valida.
- 14 Professio novitia non redditur nulla propter defectum explorationis.
- 15 Secus tamen est, si agatur de professione masculi.
- 16 Explicantur tradita supra, p. 1. c. 78. n. 18.
- 17 Professio fraudulenta non praedat successoribus.
- 18 Professio monialis non probatur, nisi per scripturam: secus est, si agatur de probanda professione masculorum.
- 19 Recessus a monasterio etiam sine licentia Superioris, non tamen animo dimittendi habitum, non obligat ad reiterandum annum novitiatus, ex mente Sacrae Congregationis.
- 20 Defectus circuli militaris non reddit nullam professionem Equitum Melitensium.

- 21 Professio conjugum non debet fieri sine licentia Episcopi, sed tamen defectus licentia non reddit professionem nullam.
- 22 Professio monialis non redditur nulla, quomodo examen requisitum non intervenit.
- 23 Decretum irritans non egreditur terminos dispositionis cui adjungitur.
- 24 In solemnitatibus attenditur constitutio illius loci, in quo actus celebratur.

Variæ propositæ fuerunt quæstiones circa professionem cujusdam monialis. Et primo quidem dubitatum fuit, utrum pater, qui filiam ad rem spiritualem intuitu certi, & determinati monasterii spiritualis promittit, possit ad illius dotis solutionem compelli, si filia ad aliud monasterium aliena, & valde remota provincia constitutum, pendente novitiatu translata fuerit, & in eodem regularem emisit professionem: & utrum monialium illud primum, cui dos novitiæ promissa fuit, jus illud dotis exigendæ ad aliud monasterium transmittere possit.

Secundò, utrum professio monialis reddatur invalida ex eo, quod puella ad aliud monasterium ejusdem Regulæ, sine Episcopi vel Ordinarii licentia in scriptis obteenta translata fuit.

Tertio, utrum ex eo quod annus novitiatus hujusmodi puellæ interruptus fuit, (attento quod puella de licentia suæ Abbatisse per aliquod tempus peregrinata est,) præsumi possit dictam professionem esse nullam.

Quarto, utrum exploratio Ordinarii adeo sit necessaria in admissione monialium, ut ob ejus defectum professio sit declaranda nulla.

Quintò, quando quæritur utrum verè monialis professionem emisit, quomodo professio probari possit, & utrum sufficiat probatio per testes.

Ad primam quæstionem responsum fuit, regulam generalem esse, quod omnis promissio vel obligatio transit ad heredes, aut alios successores, tam patres & causam habentes, quando agitur de re, quæ sui natura transmissibilis est: Titaequell. de verborum significat. §. 29. gloss. 3. num. 2. & mult. seg. Causa decis. Gemus. l. 8. n. 6. Oliban. de actionib. part. 1. lib. 1. cap. 4. n. 33. & per consequens videtur quod monasterium Dolanum, cui promissio dotis facta fuit, potuerit jus suum cedere monasterio in Germania existenti, ad quod monialis translata fuit, maxime quia, si aliud non probetur, constitutum dotis facta per patrem pro matrimonio spiritualis filiae suæ, censenda est realis, nec restringenda ad certum monasterium; cum promissio dictæ dotis spiritualis nullum habuerit respectum ad certum & determinatum locum, seu monasterium, tanquam causam immediatam suæ promissionis, quæ respiciebat ingressum monasterii in genere; licet aliud esset si probaretur, patrem habuisse respectum ad primum illud monasterium, tanquam ad causam finalem, & immediatam suæ obligationis: Titaequell. Et generale est, ut actio de dote constituta per creditores, & successorum ipsius, quando non est restricta ad certam personam: ex notatis per Menoch. lib. 3. præsumpt. 103. n. 45. & 46. & faciente eradita per eundem Menoch. lib. 3. præsumpt. 47. in præf. Et generale est, ut actio de dote constituta per patrem, transeat ad heredes filiae, & contra heredes ejusdem patris transmittatur: leg. unica, §. moneat, & §. illo procul, Cod. de rei uxoris actione. Notandum in tractat. de transmiss. cas. 18. num. 1. Titaequell. autem

Qu. & Res. benef. Pars III. Cap. CXXXIV. 27

autem transmissibile est ad heredes extraneos, est etiam cessibile: Roland. *conf.* 28. num. 27. vol. 2. post. Glossam in l. ex pluribus, ff. de administrat. tutor. & alia jura per ipsum allegata: sequitur Noal. in dicto tractat. de transmiss. casu 23. numero 23.

Ad secundam questionem respondetur, moniales recedentes sine licentia ex sacris constitutionibus requisita, peccare quidem, & subijci penis in iisdem constitutionibus contentis: sed tamen erroneum esset dicere, quod ex eo professio illarum reddatur invalida; quia hoc constitutiones non dicunt. Verum in casu proposito res erat extra omnem difficultatis aleam; quia constitutiones Apostolicæ loquuntur de monialibus professis, nos autem agimus de novitiis ante professionem recedente, quæ dictis constitutionibus non ligatur:

¶ cum certum sit, novitias cujuscunque Ordinis monialium, legibus clausuræ non ligari: ut testatur Sanch. in opere moral. lib. 6. cap. 6. num. 16. quia omnes textus loquentes de clausura, illam dumtaxat indicunt monialibus solis, tacite vel expresse professis: ut testatur Thom. Zerol. in praxi Episcopali. part. 1. in verbo, Moniales, in 16. dubia. ¶ Imò si ageretur de Religiosis professionem emittentibus ea lege, ut in domo propria remanerent, prout permittitur in c. final. qui clerici, vel coenobites, non teneantur ad clausuram, quia constitutiones loquuntur dumtaxat de monialibus in congregatione viventibus: ut tradit Sanch. loc. cit. nempe dicto lib. 6. cap. 15. num. 17. multò igitur magis excusandæ erant novitiæ ab observatione dictarum constitutionum super clausura editarum, ut advertit Bonacin. in tract. de clausur. quest. 1. punct. 2. n. 3. qui etiam num. 5. loquitur de professis ea lege, ut in monasterio non remanerent, quas ad clausuram non teneri probat.

Ad tertiam questionem respondetur, illius decisionem esse dubiam propter diversitatem opinionum inter Doctores: quorum aliqui existimant novitiatum adeo debere esse continuum, ut minima qualibet illius interruptio in monialibus, per quamlibet moram extra clausuram, iustam præbeat occasionem reclamandi adversus professionem: cum ad hoc non sufficiat licentia Abbatis, sed præterea debeat concedi ab habente potestatem, qualem non habet sola Abbatis: ut probat Gratian. discept. forens. cap. 166. num. 15. & 16. Quod satis rationi consentaneum videtur, quia cum præcipua monialium austeritas consistat in clausura, ejus utrique ad professionis validitatem est necessariò faciendæ experientia, prout etiam advertit Roderic. tom. 5. quest. regul. quest. 15. artic. 10. colum. ultim. versic. advertendum denique. ¶ Vbi tamen subdit, quod si post peractum probationis annum novitia cum Superioris licentia egrediat, dum dos constituitur, & procuratur, vel ut gravis ejus infirmitas curetur; si postea revertatur, potest statim ad professionem admitti, cum per integrum annum continuum in probatione permanserit.

Sed tamen advertendum est, quod Rodericus non negat, quia novitia existens à monasterio cum habitu, & licentia Superioris, iusta de causa, veluti ob curationem morbi, censetur continuare annum probationis, & sic admitti possit ad professionem: sed tantum consilium ne id fiat propter rationes superius deductas: ita ut videatur quodammodo innuere, quod si de facto exeat cum præfata licentia, validè continuat suum novitiatum.

Sanlegerii Tom. 11. Pars I.

Ego sententiam hanc sequutus sum lib. 1. quest. 11 benefic. cap. 24. num. 9. Sed tamen cogor sententiam mutare, re naturius considerata, & concludere continuum, dici & non interruptum novitiatum, quamvis novitia per aliquod tempus, veluti per spatium unius, aut duorum mensium, extra claustra remanserit, cum licentia suæ Abbatis ex iusta causa, veluti ob curandam valetudinem, aut ob licitam peregrinationem: ¶ cogimur enim nos sequi decreta Sacre Congregationis Regularium, quæ hoc ita determinavit his verbis: Anno probationis durante, si novitia curanda valetudinis causa de licentia Superiorum à monasterio exierit, & postea revertatur, eodemque tempore professionem emitat, perinde est ac si nunquam egressa fuisset. Quam declarationem refert Hieronym. Roderic. quest. regul. 101. num. 44. Porrel. in dub. Regul. in verbo, Novitia, num. 4. Barbof. de jure Ecclesiast. univers. lib. 1. cap. 42. num. 127. & in decis. Apostol. cap. 5. 24. num. 10. Sanch. in præcep. Decal. lib. 5. cap. 4. n. 27. & 28. ubi hanc sententiam probat, licet non faciat mentionem dictæ declarationis: ¶ ejus tamen opinionem impugnatur Hieronym. Roderic. dicta quest. 101. num. 44. versic. circa supradicta, in eo capite, in quo videtur sentire quod sufficiat, novitium qui extra claustra commoratur de licentia Superiorum majori tempore quàm duorum mensium, legitimam professionem non emittere; & bene, meo quidem judicio, loquitur dictus Author prædicta resolutione 161. versic. adhuc tamen, quia text. in cap. ad Apostolicam, de Regul. quem sequi videtur Concilium Tridentinum, non solam favorem conversi considerat, sed etiam monasterii: ut & ille asperitates istius, & istud mores illius valeat expetiri: quod ultimum fieri non potest, nisi novitio intra septa monasterii remanente: quod ibidem dictus Author fusiùs comprobatur. Sed in hoc capite videnda est decisio Rotæ Romanæ in fine hujus capituli inserta.

Ad quartam questionem respondetur, defectum explorationis in monialibus ad professionem recipiendis, non reddere professionem nullam: & posse quidem Episcopum prohibere Superioribus monialium, ne aliquam sine exploratione recipiant ad professionem, sed sine ea receptas in suo statu permansuras & retinendas esse: ut concludit Campanil. in divers. jur. canonic. rubric. 12. cap. 16. numero 17. quem sequitur Barbof. de Episcop. allegat. 100. num. 9. ¶ Licet enim defectus informationum præcedentium in novitiis masculis sit substantialis, in feminis tamen non nocet validitati professionis: ut docet Lezan. in sum. quest. Regul. part. 3. in verbo, novitii & novitiæ, num. 24. ¶ Et ita intelligenda sunt quæ diximus part. 1. quest. 78. num. 18. ubi diximus professionem esse nullam ex defectu informationum præcedentium: quia hoc verum est dum agitur de professione masculorum; cum aliud sit in professione monialium, ut præfati Doctores testantur.

Si tamen professio puellæ admittitur fuisset eo tempore, quo novitia erat infirma, ac veluti moribunda, & omninò incapax ad exercendas functiones Religionis, & similes fraudis concurrerent conjecturæ, valida quidem erit professio quoad conscientiam, sed non quoad successionem, quia non præjudicabit successoribus ab intestato, cum censetur facta in fraudem ipsorum: ut bene probat Ricciul. in praxi aurea, resolut. 493. à num. 6. usque ad 10. & nos probavimus copiose part. 1. cap. 64. per totum.

C 2 Ad

Ad ultimum dubium responsio est in promptu, videlicet professionem monialis non probati, nisi per scripturam authenticam, desumptam ex libro monasterii, in quo describuntur nomina professarum, & tempus receptionis illarum; adeo ut non sufficiat quod puella fuerit descripta in libro administratricis, tanquam professa, aut aliter fiat fides de professione: cap. omnes feminae, 27. quest. 1. cap. vi. quaest. 1. & fuse probat Gratian. discept. forens. cap. 640. num. 5. & 7. per totum. Eandemque differentiam inter probationem professionis masculorum & foeminarum probavit Franc. decis. 384. num. 5. quia textus in dicto cap. omnes feminae, loquens de mulieribus, non debet extendi ad masculos profitentes: quod & voluit Ricc. in prax. rer. fori Eccles. decis. 437. num. 8. quia licet professio non sit de substantia voti, tamen ad professionem facti, si revocetur dubium, probatio debet fieri per scripturam eo modo, quo supra dictum est.

DECISIO S.

ROTÆ ROMANÆ,
Coram R. P. D.

ROJAS, IN CAUSA Melevitana nullitatis Professionis.

Veneris 10. Decembris 1649.

 B defectum integri anni Novitatus requisitū à Sacro Concilio Tridentino sess. 2. cap. 15. de Regul. & per statutum Religionis Hierosolymitanæ cap. 28. sub tit. de recept. Fratr. ac ob omissionem ornatus Cinguli Militaris contra dispositionem dicti Statuti sub cap. 2. eod. tit. diu controversa professione D. Petri Corsini coram Eminentiſſimis DD. Ginetto, Cæſio, & Vidman; placuit Sanctiſſimo committere, ut ipsi procederent de voto Rotæ, & hodie discussa causa professionem esse validam DD. responderunt.

Nam defectus integri anni Novitatus ex facto tollitur, dum certum est profitemem permansisse ante professionem non solum spatio unius anni, juxta disposita per Sacrum Concilium Tridentin. & Statutum prædictum, sed spatio 21. mensium, ex quo admissus fuit in Conventu 6. Februarii 1637. à quo solum discessit 4. Novembris 1638. Et licet dicatur à Petro, quod post dictum tempus discessit à Conventu, non emissā professione, cum licentia Magni Magistri, habens conditionem redeundi infra terminum duorum annorum ad Novitatus annum peragendum, & cum tempus probationis fuerit prorogatum, debebat ante professionem novum annum perficere: Nihil obstat, dum prædicta conditio in omnibus licentiis apponi solita non importat obligationem peragendi novum annum, sed solum illum perficiendi, quatenus non esset completus, cum hoc denoter verbum peragere, quod significat perfectionem, & complementum anni suscepti: non autem reiterationem, ut notat Gloss. in l. qui procuratorem, sub verb. peragere, & ibi Angel. & Cæſt. ff. de procurat. & probat text. in l. non distinguimus, §. Item si quis Roma, ff. de re-

cept. arbitri. l. filius, §. multo magis, C. de ineffic. testam. Rebuff. in l. 3. verb. peragendum, ff. de verb. signif. Stante perfectione anni Novitatus, & ultra, valide poterat professionem emittere, & maxime quia recessus à Conventu, etiam sine licentia Superioris, non tamen animo dimittendi habitum, non obligat ad reiterationem annum Novitatus, ut firmant Sylvest. in verb. Religio §. q. 4. Roderic. quest. regul. 15. art. 10. ad fin. Sanch. ad Decalog. lib. 5. c. 4. num. 5. sed admittitur ad professionem qui peracto Novitatus anno extra Conventum commoratus fuit, nisi aliud obstat, ut censuit Sacra Congregatio Concilii relata per Barb. de jur. Eccles. lib. 2. c. 42. n. 29. & collect. decis. collect. §. 25. n. 8. & collect. 611. n. 2. Imò nec minus per hujusmodi recessum annus interruptitur, ut admittit Suar. de Religion. tom. 3. lib. 5. c. 15. n. 6. ad fin. Dian. p. 3. rr. 2. resol. 84. ad fin. & p. 5. rr. 5. res. 19. circa fin. vers. si vero. Bordon. de profess. reg. c. 14. q. 13. sub vers. Galvanus, & q. 1. Hocque comprobatur ex fide Equitum attestantium hujusmodi licentias cum hac conditione solitas esse expediri, tam pro Novitiis, qui impleverunt annum Novitatus, quam pro illis, qui eum non perfecerunt; sed illa conditio arctat solum eos ad Novitatus annum perficiendum, qui eum non complerunt, non autem alios, qui illum jam perfecerunt: idcirco non obligat in casu proposito, dum prædictus annus perfectus remansit.

Defectu vero Cinguli Militaris, quem præter debant esse necessarium in actu professionis emittendæ, nullo modo illius omisso reddere potest invalidam ipsam professionem ex duplici ratione. Primo quia dictus Cingulus non est de substantia professionis, quæ consistit solum in obligatione directæ Deo per emissionem trium votorum, non autem in habitu, vel aliis actibus extrinsecis: 1. prædictum, de regul. ubi Abb. n. 13. Suarez de relig. tom. 3. lib. 6. c. 12. n. 24. à Cæſt. Pal. oper. moral. p. 2. tit. de suscept. relig. stat. disp. 2. punct. 1. n. 1. in fin. & punct. 6. n. 9. cum aliis relatis per Rotam dec. 216. n. 3. p. 2. divers. & in Vlixbonen. nullitatis professionis, 2. Januarii 1646. coram R. P. D. meo Arguelli.

Nec refert, quod statutum in d. c. 2. de recept. frat. disponat, quod Eques ante receptionem habitus & emissionem professionis, necesse est, ut decoratus in Cingulo militari, unde dicta solemnitas ornatus uti necessariis requisita omitti non poterat alioque vicio nullitatis, attento præsertim decreto tantum appposito in ordinatione 2. de recept. frat. Tom. quia dicta verba uti præceptiva non sufficiunt pro nullitate professionis, Abb. in c. quia in Insulis, de c. porrexitum, num. 13. de reg. Azor. instit. moral. p. 2. lib. 1. c. 5. quest. 7. in fin. Sanch. in decalog. lib. 3. cap. 3. n. 4. Suarez de legib. lib. 5. cap. 29. n. 7. Mirand. in manual. Pralat. q. 24. conclus. 2. n. 2. cum aliis per Modernum de profess. c. 2. q. 49. & hanc sententiam amplexa fuit S. Congregatio Concilii Tridentini, ut refert Peyrin. de Pralat. reg. quest. 3. cap. 1. §. 1. num. 178. tom. 2. Barboſ. de potest. Episc. pari. 3. de legat. 101. n. 105. & in collect. ad Concil. dicta sess. 25. c. 15. n. 12. & seq. & ut in simili dicitur de Conjug. bus absque licentia Episcopi profitentibus, contra dispositionem c. si vir & uxor, 27. q. 1. ubi prohibetur hujusmodi professio sine licentia; & tamen absque illa facta valet, ut refert Sanchez de matrim. lib. 7. disp. 32. num. 3. vers. quantum ad primum, & de Novitia professionem emittente, non procedente examine sue voluntatis, contra formam traditam à Sacro Concilio Tridentino sess. 25. c. 17. de regul. & tamen dicta professio est valida, ut advertit Me-

noch. conf. 196. num. 2. Sanch. in decal. lib. 5. c. 4. n. 48. Pelizzat. de monial. c. 5. sect. prima. n. 1.

Tum etiam, quia dicta solemnitas Cinguli, ut Domini ponderantur, inducta duntaxat fuit ad distinctionem graduum Militum, non autem pro validitate professionis, dum in c. 1. dicti statuti, de recept. frat. ubi tribuitur certa forma in professione facienda à Militibus, numquam legitur, quod proficiens debeat esse Cingulo militari decoratus, vel decorandus: in secundo verò capite ordinato solummodo ad distinctionem graduum Militum dicitur, quod solum Eques lustrat decoratus sit dicto Cingulo, quem non requirit in aliis Equitibus, Sacerdotibus, & Servientibus. Vnde inferitur, quod dictus Cingulus sit requisitus solum ad distinguendos Milites, ut apparet ex lectura tam rubricæ dicti c. ibi, della divisione de gradi de Fratelli del nostro Ordine: ex hac enim colligitur quanam fuit mens disponentis, & causa dispositionis, ut firmiter Roman. conf. 16. num. 4. Curt. jun. consil. 107. num. 2. Honded. consil. 14. p. 13. lib. 1. Mascard. de gener. stat. interpr. conclus. 7. num. 4. 1. vers. sexto quia solemnitas.

Secundò, quia quamvis omisso prædicta solemnitate irritaretur professio facta, quod tamen ex deductis expressè refellitur; nihilominus prædicta locum sibi vendicant solummodo in solitis professionibus faciendis in Conventu, non autem in hac professione in Vibe emissà coram Eminentissimo Cardinali Antonio Barberino Delegato Apostolico, in qua satis fuit pro ejus validitate observare formam præscriptam in Pontificali Romano confirmato per Clementem VIII. de anno 1596. in quo sub tit. de creat. milit. regul. non requiritur dicta solemnitas in actu professionis: quod comprobavit subsequuta observantia, ut testantur Magistri Ceremoniarum. Quapropter quamvis non interveniret dicta solemnitas Cinguli, illa tamen necessitas non erat ex recepta conclusione, † quod in solemnitatibus attendenda est dispositio Constitutionis illius loci, ubi actus celebratur: Anchar. in reper. c. 1. de Const. q. 1. 2. in princ. Mascard. de gener. stat. interpr. conclus. 7. num. 4. 1. vers. sexto quia solemnitas.

Et ita utraque, &c.

CAPVT CXXXV.

Confidentia utrùm probetur ex sola vicinitate duorum mādatorum ad resignandum. Et quid juris in permutatione? De conventionē super fructibus beneficii vacantis per Regem, alicui condonatis. Confingentes item simulatam super aliquo beneficio, illud amittunt, sed non alia beneficia, super quibus lis simulata non intervenit. Qui commisit confidentiam in uno beneficio, redditur inhabilis quoad alia, sed tamen quoad alia juvatur Regula de triennali, & illa retinere potest in conscientia, antequam fuerit privatus per sententiam, ex priori opinione.

S V M M A R I U M.

- 1 Ex sola vicinitate inter mandatum ad resignandum, & possessionem, non oritur presumptio confidentie, nisi probetur pactio præcedens.
- 2 Actus non dicuntur corresponsivi quando partes diverterunt ad extraneos actus.
- 3 Summa probatio exigit conventionem præcedentem.
- 4 Quamvis resignans habeat intentionem, ut beneficium resignatum alicui certæ personæ conferatur, non est simonia, nequidem mentalis, si collatori nulla necessitas imponatur.
- 5 Inter permutantes potest absque simonia metu intervenire pactio præcedens super permutatione faciendâ.
- 6 Intellige hoc procedere, dummodo simul utraque collatio expediat. Et alia ad intellectum eorum, quæ dicta sunt supra, p. 1. c. 75. n. 8.
- 7 Contractus do ut des, est illicitus in beneficiis, etiam si detur spirituale pro spirituali.
- 8 Super fructibus beneficii vacantis per Regem condonatis non cadit simonia, nisi probetur traditionem factam fuisse propter promissam beneficii resignationem.
- 9 Simonia non committitur in venditione fructuum præbendæ.

C 3 10 Simo

Itaque non afficit decretum irritans appositum in ordinat. prima, de recept. frat. ubi cum decreto irritanti prohibetur, ne aliquis ad habitum admittatur, nisi in tribus distinctis gradibus recensitis in d. c. 2. ac factis, & exhibitis probationibus Nobilitatis, & legitimatis. Quia dictum decretum respicit solum casum admissionis in alio, quàm in tribus gradibus relatis, & non facta legitima, & valida probatione Nobilitatis, & legitimatis, de quibus duntaxat in illo fit mentio, ideo dictum decretum non est extendendum ad omissionem Cinguli, sed solum ad casum expressum, cum agatur de annulatione actus, in qua strictissima fieri debet interpretatio: l. sancimus, C. de testam. Duran. dec. 48. n. 14.

23 Seraphin. dec. 627. n. 10. † Præsertim quia decretum irritans non egreditur terminos casus expressi, sed regulatur secundum naturam dispositionis, cui adjicitur: Put. dec. 10. n. 1. lib. 1. Mantica dec. 359. sub n. 4. Comitrol. dec. 19. n. 1. Duran. dicta dec. 48. n. 22. & dec. 632. n. 45. p. 3. divers. ac firmatum fuit in Tarraconensi Parochiali, 10. Novembris 1634. coram Eminentissimo Panzirolo, quibus non obstat, in Hispanen. Matrimonii, 22. Junii 1644. coram R. P. D. meo Corrado, §. Quoniam ille, ac in Monasterien. Canonici, 10. Junii 1648. coram Reverend. D. Terracinen. §. non obstat. Idque comprobatur ex fide Episcopi Meliten. & Prioris Ecclesiæ, ac ex depositionibus Testium attestantium, professos, omnia etiam dicta solemnitate ornatus Cinguli, pro veris Religiosis habitos fuisse, & haberi.

Sanlegerii Tom. II. Pars I.